

minst bedenkelijk vinden. Vier jaar later huwde het paar ¹²⁾. De huwelijkse voorwaarden tussen Dillon en de ouders van de bruid, Susanna Edwards, bepaalden dat het meisje aan geld en goed 5000 gulden zou inbrengen. Tussen de echtelieden zou generlei gemeenschap van goederen bestaan, wel gemeenschap van winst en verlies. Bij vooroverlijden van de vrouw evenwel zouden haar erven niet behoeven te delen in een dan bestaand verlies, dit zou geheel ten laste van Dillon mogen vallen ¹³⁾. De gemeenschap van winst en verlies werd alzo, waar het de erven van Susanna Edwards betrof, afgezwakt tot gemeenschap van winst. Dillons inbreng ten huwelijk moet wel groter dan 5000 gulden zijn geweest: eind 1749 had hij voor 15.600 gulden een koopmansbehuizing aan de Boompjes gekocht, van de kooppenningen betaalde hij 4000 gulden contant en voor de rest van de prijs kreeg hij via de vestiging van een grondrente een lening op zeer gunstige voorwaarden; begin 1754 was hij eigenaar van op zijn minst drie schepen ¹⁴⁾. De huwelijkse voorwaarden tonen duidelijk een wantrouwen van de ouders van de bruid jegens de bruidegom. En het kopen van een huis door een pas beginnend koopman met nog geringe middelen lijkt een weinig verantwoorde stap. Voor het geld dat Dillon jaarlijks aan rente en aflossing zou moeten betalen had hij gemakkelijk geschikte woon- en bedrijfsruimte kunnen huren. Bovendien zou hij de 4000 gulden aan contant betaalde kooppenningen ons inziens béter hebben kunnen investeren. Ongeveer op het tijdstip der liquidatie van zijn compagnieschap met Atkinson leende Dillon van Joan Osy en Joan Osy en zoon, vooraanstaande kooplieden en bankiers te Rotterdam, sommen gelds van maar liefst 6000 en 12.000 gulden; hij verhypotheceerde hiervoor zijn huis aan de Boompjes en enige schepen ¹⁵⁾. De slotuitkering van 5500 gulden aan Atkinson duidt erop dat de zaken der vennootschap tot de liquidatie goed waren gegaan. Ook de lening der Osy's wijst in die richting: het waren niet de eersten de besten die Dillon kredietwaardig achtten. Waarschijnlijk is dat Dillon grote, speculatieve plannen had, waarin hij Atkinson niet wilde betrekken of waarvoor deze terugschrok. Overigens deed Dillon reeds in 1751 bepaald zaken op grote schaal: in een proces voor het Zeegerecht van Rotterdam eiste hij in 1753 van enkele verzekeraars een som van ongeveer 6500 gulden ¹⁶⁾. We hebben geen reden om aan te nemen dat het sindsdien anders is gegaan.